

Kantokracja – rządy oszustów i kanciarzy

24 października 2011

Kantokracja – twór wymyślony przez oszustów i kanciarzy. To taka demokracja na niby.

KANTOKRACJA

Kantokracja to ustrój polityczny a zarazem system polityczny, w którym władzę przejęły grupy oszustów i kanciarzy (kantokraci) przez odpowiednie i skuteczne manipulowanie społeczeństwem lub jego częścią, dzięki której dochodzą do władzy i mogą ją utrzymywać. Głównym źródłem finansowania są osoby i grupy inbredowskie, posiadające znaczne środki finansowe i majątkowe.

Kantokracja różni się od dyktatury, tyrani i innych form zbliżonych. Ze względu na sposób działania jest zbliżona do totalitaryzmu.

Zewnętrzną cechą wyróżniającą kantokrację jest zachowanie wszelkich pozorów demokracji państwa. Uzewnętrznia się to poprzez utrzymywanie społeczeństwa w przekonaniu, że " żyje w pełni demokratycznym państwie" a w rzeczywistości tylko minimalna część wartości demokratycznych jest stosowana. Wszystko to się odbywa w atmosferze „zaufania”, w rzeczywistości czyni się wysiłki odwrotne.

Z tego względu państwo „kantokratyczne” posiada podstawowe akty prawne oparte na zasadach pełnej lub częściowej demokracji.

Należy do nich przede wszystkim konstytucja a wynikające z niej dalsze akty prawne, również zawierają podstawy demokracji, czyli zasady uczciwości, prawości, równości, wolności, kompetencji i odpowiedzialności.

Podstawą działania „kantokracji” jest nie stosowanie w praktyce praw pisanych lub takie zachowanie, które sprawia pozory stosowania tych praw.

Osiąga to się przez różne metody manipulacyjne, represyjne, psychologiczne i inne np. interpretacja obowiązujących przepisów na korzyść oszustów i kanciarzy.

Dbalością jednak kantokratów” jest, aby w konstytucji i następujących po niej aktach prawnych znalazły się tzw. ośmiorniczki prawne, których zadaniem jest stworzenie pola do nadinterpretacji każdego aktu lub paragrafu.

Przepisy są tak skonstruowane prawnie, że można je interpretować na wiele różnych sposobów – ośmiornica prawna.

Nadinterpretacja następuje w drodze rozpatrywania urzędniczego, czyli z reguły przez osoby piastujące stanowiska w administracji powiązane bezpośrednimi lub pośrednimi związkami z głównymi „kantokratami”. Bardzo rzadko zajmują się tym osoby niezwiązane z grupą oszustów, którzy są już wcześniej wykluczani z grona osób zajmujących się stroną prawną w kontaktach z obywatelami państwa.

Ponadto wykorzystuje się tzw. braki prawne, czyli luki w przepisach. Polegają na braku podstaw prawnych do rozpatrywania konkretnych zdarzeń czy sytuacji.

W kantokracji rzeczą podstawową jest utrzymanie władzy poprzez brak zapewnienia bezpieczeństwa oraz całkowita izolacja w państwie obywatelom uczciwym, ludziom walczącym o prawa demokratyczne i wszystkim tym, którzy chcą rozwoju państwa opierając się na zasadach polegającym na uczciwości, prawości, kompetencji, odpowiedzialności, równości i szacunku.

Owa maksymę, stosuje się w sposób wyjątkowo ukryty, co daje potężną przewagę nad społeczeństwem.

Uczy znaczną część społeczeństwa, że nie warto być uczciwym,

gdyż poniesie karę.

Stosowane represję wobec ludzi uczciwych w kantokracji to przede wszystkim: „izolacja obywateli i ich firm, szykanowanie w mediach i w miejscu pracy, w urzędach, nasyłanie kontroli różnych urzędów państwowych, milczenie mediów, cichy zakaz rozpowszechniania spraw ludzi walczących o prawość i uczciwość w życiu państwa.”

Prawo kantokracji to donoszenie, izolacja, szykanowanie, represja w stosunku do ludzi uczciwych.

W społeczeństwie opanowanym przez kantokratów ludzi uczciwych traktuje się jak trędowatych i podlegają oni izolacji.

Cel kantokratów to zdobycie władzy nad społeczeństwem oraz utrzymywanie jej przy pomocy:

- manipulacji we wszystkich sferach życia społecznego,
- oszustw podatkowych, gospodarczych bez względu na skalę i rynek,
- obsadzaniem stanowisk w administracji państwowej, w spółkach zależnych od skarbu państwa osobami sprzyjającymi i dbającymi o ich interesy,
- pozorności stosowania zasad demokratycznych państwa.
- donosicielstwo,
- utrzymywanie społeczeństwa w bardzo niskiej świadomości swoich praw, uniemożliwienie z korzystania z ich lub ograniczanie poprzez odpowiednie działania i instrumenty prawne,
- utrzymywaniem społeczeństwa w strachu i w biedzie lub w nędzy,
- uzależnianie znacznej części społeczeństwa od władzy i grup finansowych.

Także zmuszanie ludzi do ubóstwa poprzez kredytowanie ich przyszłej pracy to swoista cecha kantokracji.

W kantokracji władza oszustów i kanciarzy jest bardzo silnie związana z „nieetyczną sferą gospodarczą” państwa czy regionu, która jest podstawą finansowania przedstawicieli tej formy ustrojowej. Kantokraci z zasady nie mają żadnej wiedzy na temat społeczeństwa lub posiadają ją w bardzo ograniczonym zakresie.

NIEETYCZNA SFERA GOSPODARCZA

Nieetyczna sfera gospodarcza to instytucje, organizacje gospodarcze, firmy, które zdobywają swój majątek w sposób nieuczciwy, na pograniczu prawa korzystając z luk prawnych, ośmiornic prawnych oraz zaufania ludzi uczciwych. Kantokracja swoje cele osiąga dzięki silnej, bezwzględnej manipulacji we wszystkich sferach życia społecznego, gospodarczego oraz politycznego.

Do manipulowania społeczeństwem wykorzystuje się urząd państwowy, media, polityka, prawo w tym np. wyborcze.

W państwo kantokratyczne jest wpisana reguła pozorności prawa.

URZĄD PAŃSTWOWY

Przewlekłość i nieterminowość prowadzonych spraw, nierówność wobec różnych obywateli i przedsiębiorców, brak lub unikania merytorycznych odpowiedzi na pisma czy skargi, interpretowanie przepisów według uznania, całkowity brak odpowiedzialności urzędników i polityków, generalnie w kantokracji jest bardzo często niemożliwe ukaranie urzędników wyższego szczebla (nagminne jest unikanie wszelkiej odpowiedzialności niższych rangą urzędników). Szczególną cechą jest niekompetencja urzędnicza, brak menadżerskich zdolności organizacyjnych.

Głównym celem działań urzędu jest „zmęczenie” obywatela i tym samym zniechęcenie do dalszych prób rozwiązania danej sprawy.

Dosyć istotnym elementem tej swoistej gry „kantokracji” jest odwrotność sytuacji. Obywatel nie może urzędowi odpowiedzieć w ciągu 30 dni, lecz standardem jest termin 7 dni. Przekroczenie tego terminu automatycznie „wykreśla” skargę obywatela.

Swoistym przykładem „przewlekłości w kantokracji” są rozprawy sądowe, dochodzenia prokuratorskie we wszystkich dziedzinach życia. Owa forma „przewlekłości” nie dotyczy to uczciwego, zwykłego obywatela. Dla niego nie istnieje forma „przedawnienia”. W żadnym urzędzie, w żadnej sprawie.

MEDIA

Doskonałe narzędzie manipulacyjne. Jest to jedno z podstawowych narzędzi grup oszukujących, po aparacie sprawiedliwości, własnej administracji państwowej oraz grup biznesowych, które są identyfikowane z bezwzględnością i bezczelnością na rynkach gospodarczych.

Kantokraci utrzymują doskonałe stosunki z wydawcami lub właścicielami gazet, telewizji, i innych mediów. Tu warto zaznaczyć słowo „wydawca lub właściciel”, gdyż sama znajomość lub „dobry kontakt” z redaktorem czy dziennikarzem nie daje tyle korzyści co właściciel mediów.

POLITYKA

W polityce podstawą jest wprowadzanie w błąd społeczeństwa. Nagminnie wśród polityków i ugrupowań stosuje się sztuczki z zakresu manipulacji i oszustw. Brak pełnej odpowiedzialności za czyny i słowa powoduje, że politycy to jedyna grupa, która swobodnie i bezkarnie może się poruszać i korzystać z tego.

PRAWO

Opiera się głównie na przewlekłości spraw, mylne kwalifikowanie czynów i działań, nadinterpretacja przepisów, „martwe przepisy”, bezkarność osób odpowiedzialnych za nadużywanie władzy. W kantokracji „przewlekłość” powoduje, że

tysiące spraw przeciw urzędnikom, przestępcom jest często umarzana.

Banki i inne instytucje finansowe oraz pozostałe organizacje gospodarcze.

Władza wszelkimi środkami nie pozwala na ukaranie grup finansowych i wiele firm, które są powiązane z ośrodkami politycznymi. U podstaw tego działania leżą źródła finansowania manipulacji społeczeństwem oraz utrzymanie ośrodków władzy. Obecnej i przyszłej.

Wszelkie instytucje finansowe korzystają z tzw. ochrony informacji. Powoduje to, że instytucje te obracają m.in. środkami pochodzącymi z przestępstw. Ponadto społeczeństwo nie ma wglądu do sposobów finansowania kantokratów a instytucje odpowiedzialne za to, ze względu na powiązania nie są w stanie podjąć właściwej walki.

GOSPODARKA

Banki oraz inne podmioty gospodarcze odpowiadają za tzw. iluzję materialną obywateli oraz wielu firm.

Polega ona na zadłużeniu szerokiej rzeszy obywateli. Istotą jest prowadzenie takiej polityki, aby obywatel w sposób nieświadomy żył z świadomością posiadania dóbr materialnych, gdy tak naprawdę owe dobra zostały mu „skredytowane”.

Jednym słowem obywatel jest „niewolnikiem, kolonem” zależnym od państwa. W ten sposób zwykły obywatel staje się niejako „najemnym, niskopłatnym” pracownikiem innych grup rządzących w kantokracji. Utrzymywanie więc w niskiej świadomości obywateli oraz w biedzie (iluzja materialna) leży w interesie kantokratów i ośrodków gospodarczych silnie z nimi powiązanymi.

Ponadto kantokracja sprzyja nieudolności osób zasiadających na stanowiskach kierowniczych wszystkich szczebli.

Walka z korupcją, przestępstwami gospodarczymi, z nieuczciwymi urzędnikami i podobnymi patologiami jest bardzo często zwykłą fikcją lub prowadzona w ograniczonym zakresie. Wynika to z jednego powodu – z tego żyją kantokraci.

PODSUMOWANIE

Kantokrację w odróżnieniu od innych form ustrojowych tworzą grupy osób, bez wyraźnego przewodnictwa jednoosobowego. Na przywództwo są wybierane osoby, które potrafią w sposób kompromisowy jak najdłużej utrzymać władzę wszystkich grup.

Dobór osobników do tych grup odbywa się na zasadzie inbredu, czyli hodowaniu określonych osób przydatnych w utrzymaniu oraz doboru według reguł systemu bękarckiego.

W ostateczności Kantokracja sięga po zbrojną część swoich sił. W tym celu korzysta z policji lub jej części, wojska, służb specjalnych.

Jak na tym tle wypada Polska i Europa? Warto nad tym się zastanowić.

Opracowanie: Peter Lomax

Na podstawie: Miguel M., Paul Lomax i Richard M. „Project '36' dział suplement – Patologia”

Źródło: [iThink](#)